

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 18.

15. sept. 1942.

14. årgang.

Hvordan brukes tiden?

Et ordspråk sier: «Tid er penger», — men tiden er meget mer enn penger. *Tid er evighet.* — Ved en større fest i en storby i Amerika hadde en predikant kun 5 minutter til sin rådighet. Men han viste å benytte disse 5 minutter på en fortreffelig måte. Han sa bl. a.: «— I 5 minutter kan lite bli talt, men meget gjort. I 5 minutter kan en sjel frelses, men også fortapes. Et eneste øyeblikk er tilstrekkelig for en uærlig handling, til et skammelig ord som besmitter sjelen slik at ikke et osean kan vaske den ren igjen. I 5 minutter kan du miste ditt gode navn og for hele livet lide under de sværeste samvittighets kvaler. Men du kan også fatte en beslutning som gjør deg lykkelig for tid og evighet. 5 minutter om morgenen og 5 minutter om kvelden viet til Gud i allvårlig bønn kan føre en fredens og kraftens strøm inn i hele ditt liv.»

Hvorledes benyttes de mange «5 minuttene»? — Når vi møtes med vener og de som elsker den Herre Jesus? Har vi Bibelen foran oss, og bønnetrang i våre hjerter? Under våre besøk i de forskjellige hjem. Mange «5 minutter» blir kastet bort. Oppbygger vi hverandre med trøst og vennlighet, til kjærlighet og gode gjerninger? Er så redd for at en alt for lettsinnig tone råder i mange sammenkomster, så Gud blir satt utenfor. Satan er ute over alt, og der hvor han ikke kan føre sine barn i et direkte fall fører han dem inn på et lettsinnig spor for å åndelig demoralisere og nedbryte.

Jeg mines som nyfrelst. Vi var noen stykker samlet. Flere predikende brødre. Det var en morsom kveld, men lite åndelig. Jeg hadde ingen ting å skulle ha sagt. — Følte

på en sviende smerte, men turde ikke si det til noen. Det var så helt annerledes enn jeg var vant med det fra møtene. — Der hadde jeg sett mine brødre som vitnet om Jesus stå med et helligt alvor, no var dette hellige alvor helt bortvisket, og i steden en overdrevet munter tone.

Da vi skulle bryte opp, sa vedkommende søster vi hadde besøkt: «Vi burde ha hatt en bønnestund før vi skiltes?» Men alle var enig om at vi ikke var opplagt til å bøye kne og be til Gud.

Den gang ante jeg lite at jeg skulle bli et Herrens vitne. Jeg har no reist i mange år, og har opplevet forskjellig under mine reiser. Har kjent tendens til å være for lett, der hvor et hellig alvor skulle helt besjele meg. Det er noe som heter «Hus og sjukebesøk». — Det er de sammensatte «5 minuttene». — Må vi ved Guds nåde få utrette noe med våre «5 minutter» så det ikke skal bare hete «Hus og sjukebesøk» i en rubrikk for å fylle og lage en fin fasade, men Gud vil at vår innsats skal løfte sjelene på et høyere plan. La oss ikke glemme at av minutter er livet sammensatt. Skal vi bli lykkelig må vi benytte tiden på en hellig og verdig måte. «Tid er evighet».

Må vi i en denne vanskelige tid finne vår plass i Guds vilje og ikke få som vår livsregel: «Når broder og søster den og hin gjør så og så, da kan også jeg gjøre det. Nei her er regelen: «Hva ville Jesus ha gjort?»

Fredshilsen til mine brødre og søstre på de forskjellige steder.

Didrik T. Sollie.

Troskap.

I evangeliets arbeid kreves ikke hvor meget begavet man er, — heller ikke hvor meget man har utrettet. Det som kreves er: troskap

«Etter som enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangelhånde nåde.»

Visselig et «ve» preget den utro tjener som grov sitt pund ned i jorden. Ikke alle har samme tjeneste, men enhver har fått en tjeneste.

Å være tro er hovedsaken. Er man en Aron og Hur der støtter Moses hender, eller en Debora, hvis hjerte slår for Israels høvding, da vil man være med å bringe evangeliet ut til våre medmennesker.

Det er skarer enno som må frelses. Er vi villig til å være med i det store vekkelsesarbeid. Gud er den som virker i oss både å ville og å virke til sitt velbehag.

Offervillig.

Alle våre ofre blekner ved siden av hva Jesus har ofret. Men det trenges også et offer fra vår side. «Hvorledes kan de tro der hvor de ikke har hørt? Og hvorledes kan de høre uten at det er noen som forkynner?»

Og hvorledes kan de forkynne uten at noen blir utsendt?»

Høsten er fremdeles stor, og arbeiderne få. Arbeide på forsømte steder er en stor misjon. Vi har plikt på oss til å predike evangeliet på steder som ikke er bekjent med den *frie evangeliske forkynnelse.*

Det er en kjent sak at for at dette arbeid skal kunne drives behøves midler. Må derfor ingen undra seg, men forstå hva Guds vilje er.

Misjonen.

Er du med i arbeidet for hedningens frelse? En hver kristen er misjonsvenn av den enkle grunn at

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Vinterhefte.

Også i år ser det ut for at ved å spare inn på forhånd kan vi få komme med vinterhefte. Det blir nok bare på 12 sider mot før 24, men så vanskelig som det no er med papir er det jo fint å få litt ekstra lesestoff vel juletid — den mørkeste tid på året. Dere som har noe passende stoff å sende oss vær så snild å send det snarest mulig. Likeså venter vi at dere som har vært så snilde å selge for oss før om årene også vil hjelpe oss i år. Det er greit om vi får høre fra dere i god tid.

En liten hilsen fra Nordkjosbotn.

Møtene går som vanlig. Det er lite folk på møtene no da vi er midt i høyonna, men no lakker det mot høst igjen og vi kan samles som før.

Skal no ut på en lengere reise og blir borte ca. 3 måneder. Reiser og samler til lokale i Nordkjosbotn.

Nordkjosbotn 21. august 1942.

G. Gundersen.

man er frelst. Nå kan ingen få reist til misjonsmarken, heller ikke midler kan bli sendt. Dog bønnen kan ingen stenge.

La oss be for de kjære misjonærer. Mest blir jo arbeidet her hjemme nå, og må vi alle være tro. Dørene er enno åpne, men snart vil ordet oppfylles: «Ingen tid er mer.» Derfor, la oss være tro i arbeidet.

Rolf Westlie.

Fra Askim.

Søndag den 30. august var det arrangert stevne her med velkomstmøte lørdag. Dagen opprant med deilig vær og mange tilreisende var møtt fram med håp om et godt samvær. Flere predikende brødre var kommet og frambar livets ord. I sannhet fikk vi erfare Guds velsignelse, og alle gikk nok sikkert beriket hjem. Han er jo selv tilstede som alle ting formår, og da er det jo selvsagt at det blir godt. Lørdagsmøtet ble åpnet idet musikken stemte i med sangen: «Velkommen hit Guds venner osv., hvoretter br. O. Falck leste salme 46 og ønsket alle velkommen. Etter en felles bønnestund fortsatte misjonær Fjeld ut ifra 1. Mos. 39 om Josef. — Gud velsignet Egyptens hus for Josef skyld. Det var fordi Egypteren hadde lagt alt i Josefs hender. Han sammenliknet dette med Jesus. Når vi har lagt alt i hans hender, velsigner Gud oss for Jesu skyld. Under tegnede fortsatte ut i fra Ordsp. 16, 20: Den som akter på ordet skal finne lykke. Brødrene Kobbevik sang og spilte sammen en sang til Herrens ære. Disse brødre bruker Gud til stor velsignelse. Kobbevik, Kjellås og Andreassen var i ilden, og Herren velsignet.

Søndag fortsatte møtene kl. 11. Br. Falck åpnet med salme 62 og sangen: «Aba fader» ble sunget. Br. Andreassen talte ut ifra Mark. 4, 26—29 om modningen av sæden. Han talte alvorlig om å være ferdig, eller med andre ord å være moden når sigden kom, så at vi ble med i opprykkelsen. Br. Andersen, Rygge, fortsatte ut ifra Ordsp. 16, 20 om å akte på Guds ord, for da skulle det komme godt til oss. Etterpå ble det en bønnestund, og budskå i tunger og tydning fikk vi også.

Neste møte var kl. 3. Br. Iversen, Sarpsborg, talte ut ifra 1. Sam. 10 om Saul. «Da Herrens And kom over ham ble han til et annet menneske.» Slik blir det med det enkelte menneske som Guds ånd kommer til, — de blir til et «annet menneske.» Han dro fram noen trekk fra det praktiske liv for å belyse at der skjer en forandring med det menneske som kommer under Guds behandling. Etterpå ble det foretatt dåp, slik som Guds ord taler om. En ung nyfrelst søster ble begravet med Kristus ved dåpen til døden for

å oppstå i et nytt levnet. Br. Aimar Karlson utførte dåpshandlingen. Det var en herlig stund og mange ble sikkert grepet av denne begivenhet. Gid om alle ville gå den like veg, da skulle de se Guds herlighet. Siste møte begynte kl. 6 og ble åpnet av br. Ivar Hansen. Br. Fjeld talte om da Jesus ble fristet, br. Kjellås om den barmhjertige samaritan, og br. Andreassen om nåden.

Alt gikk ut på å ære Jesus. Han tilkommer all ære og pris og takksigelse no — og i all evighet. Gud være lovet for at vi enno kan samles om Guds ord i disse dager, og løfte seiersmerket i vår Guds navn. Hjerterelig hilsen til alle bladets lesere fjernt og nær med salme 19.

Broderhilsen.

Arnt Andersen.
p. t. Askim.

På pilgrimsferden.

Søndag 23. august hadde menighet i «Filadelfia», Sarpsborg, sitt stevne. De hadde leiet «Folkets Hus» for anledningen og det store lokale var fullt av folk. Da de innstillet og deltok i vårt stevne gjorde vi selvfølgelig gjengjeld.

Predikende brødre var Asbjørn Haugen, Paul Paulsen, Alfred Thoresen, Rolf Antonsen m. fl. Det var mye god sang og musikk. Brødrene hadde en åpen dør i ordet og stevnet var godt, men det ble ikke noe «gjennombrudd». Det er vanskelig å få se sjeler bøye seg no. Det er en hård tid i Sarpsborg nettopp no, men flere steder omkring byen kommer noen med rett som det er. Det er en oppgave for bedende, brennende Kristi budbærere i denne tid å være med å vinne seier for Jesus. Bønn er det viktigste våpen i slike tider.

Lørdag 29. august var det kort menighetsmøte i «Misjonshuset» kl. 18. Br. Alf Thorstensen ble hilst velkommen til oss. Kl. 19.30 hadde vi velkomstmøte. Arvid Bustgård og flere venner fra «Salen», Fredrikstad, kom og deltok. Likeså en ung søster, misjonskandidat Reidun Nielsen fra Oslo. Br. Bustgård talte riktig godt om at betingelsen for varig framgang, både for predikant og menighet var å holde verden og synden ute fra sitt eget liv og forsamlingen, og leve i salvelsen. Str. Nielsen vitnet frimodig om frelsen

I mørke og dødsskygge.

Etterpå fikk vi «kaffe» og spiste medbrakt niste. Søstrene i Misjons-huset overrasket også med å span- dere deilig smørbrød og kaker. Et godt offer kom inn og det kan trygt sies at det var en gild stund.

Br. Thorstensen og søster Nielsen deltok hele uken i møter. Onsdag og torsdag var det bekjentgjort vekkelsemøter og noen som ellers ikke pleier å gå på våre møter hadde også funnet vegen til disse mø- ter. Søster Nielsen reiste til Hal- den lørdag og søndag (5. og 6. sep- tember).

Søndag 30. august var det stevne i Askim og jeg syklet dit. Det var rent kaldt på morgenen og motvind så det tok lengere tid enn jeg hadde beregnet. Like i nærheten av Eids- berg kirke punkterte jeg og da jeg ikke hadde med lappesaker måtte jeg forsøke å få noen til å hjelpe meg med det. På en gård der fikk jeg det jeg trengte og mannen hjalp til så det snart var i orden igjen. I midlertid var det blitt så langt opp- hold at det ble for seint til formid- dagsmøtet og jeg gikk inn til br. J. C. Løken, Askim, og fikk vasket meg og ordnet meg litt. Br. Løken og hustru var reist til Grimstad en tur, men datteren, Anette Løken, stellet istand middagsmat til meg og jeg fikk en rolig god stund der. Ne- ste møte begynte kl. 15. (Da det er ferert fra stevnet annet sted skal ikke noe nevnes her). Jeg fikk mitt herberge hos br. Aimar Karlson. Disse venner husker jeg helt fra jeg var smågutt og det var gildt å fri- ske opp gamle minner.

På mandag var jeg innom og hil- ste på br. Peder Dahl og Oscar Falck. Hos br. Falck bodde Arnt Andersen og br. og str. Ebbestad fra Svelvik så vi var en hel flokk om middags- bordet. Det er stort å møte slik gjestfrihet i tider som disse og det har sin store lønn.

Turen hjemover gikk bare bra.

Lørdag 5. september var det me- ningen å ha bibeltime om dåpen hos Magnhild Brendås i Varteig. Det ble regn og uvær og det var ikke stor utsikt til at det skulle komme noen i slikt vær. Noen av de tro- faste var dog kommet da jeg og br. Erik Lunde kom dit. Det var me- ningen at det skulle kommet noen både fra Øvre Varteig og fra andre siden av Glommen, men i slikt vær var det nesten umulig å ta seg fram.

I min første termin i Kina gikk jeg ofte ut på husbesøk — ut i hed- ningehjemmene. I min annen og tredje termin forsøkte jeg også å ta tid til å gå ut i hjemmene, men det ble vanskeligere etter hvert, da jeg tok tiden til å holde kurser og klasser, for kvinner og piker, som lot seg «overtale» til å komme inn på stasjonen for å få undervisning. Vi lærte dem å lese, og ga dem så megen kristendomskunnskap som mulig.

Jeg glemmer aldri det inntrykk jeg fikk i denne min første tid blant hedningene, da jeg sammen med evangelistens hustru, fru Ding, gikk ut i disse for meg helt ukjente hjem. Vi to ville jo så gjerne begynne med engang, å lese f. eks. en traktat for dem, eller et vers fra Bibelen, og så forklare det vi leste.

Men nei, det nyttet ikke!

Jeg fant ut litt etter hvert at det var meget bedre å la de kinesiske kvinner først få anledning til å kome med en hel del spørsmål. Ja, det likesom kriblet i mange av dem etter å få spørre. Men ikke bare spørre — de måtte også få ta i meg og i mine klær. Jeg var jo hvitere i hudfarge enn de, og ofte tok de min hånd og la ved siden av sin for riktig å sammelikne! Og så fikk jeg mange spørsmål om hvordan dette kunne ha seg, hva slags mat jeg spiste, om ikke de også kunne få fat på samme slags mat osv. Eller hva slags såpe jeg vasket meg med osv.

Det var fru Ding som mest måtte svare. «Frøkenen er fra et annet land, en annen verdensdel, og der har folk lysere hudfarge.» — «En annen verdensdel» kunne no-

Bibeltimen ble i hvertfall holdt og frukt skal det bli av den også.

Det var uhyggelig mørkt om kvel- den når vi gikk fra møtestedet. Syk- kelen hadde jeg hos br. Lundé og vi rodde nedover elven til hans gård. Da jeg måtte hjem om kvelden var det ikke noe annet å gjøre en å syk- det ikke noe annet å gjøre en å syk- le i veg. Det blåste og striregnet hele vegen og våt som en katt kom jeg hjem ved halv totiden om nat- ten. Det er mange år siden jeg var ute i så voldsomt regnvær, på syk- kel i hvertfall.

G.I.

en i flokken gjenta. Ja, det hørtes visst underlig ut for disse kvinner, som aldri en dag i sitt liv hadde fått gå på skole. Mine store ben fikk mange «anmerkninger», og mi- ne norske lærsko ble gjenstand for beundring. —

Og munnen gikk — ja det mang- let ikke på ord!

«Men vi er kommet for å tale til dere, fortelle dere om den store le- vende Gud, ham som vi tilber og tjener.»

«Ja, ja, fortell bare, jo vi vet om himmelens bestefar — vi tilber også himmelen og jorden, likesom dere gjør.» —

«Nei, vi tilber ikke himmelen og jorden,» svarer jeg. «Himmelen er hans trone, og jorden hans føtters skammel,» står det i denne bok. Jeg løfter bibelen i været. — «Ja dere kan lese, og vet så meget, men vi kjenner ikke skrifttegnene — vi er blinde.» De bruker ofte ordet «blind» når de ikke kan lese.

Stakkars kvinner, hvor dette var sant. De hadde ikke fått lære å le- se. Hvem ville bry seg med noe slikt som å undervise en kvinne i lese- kunsten? Og mens de var småpi- ker, var de jo «bortgitt til andre hjem,» dvs. forlovet.

Mine norske søstre som arbeider i kvinneforeninger og ellers er med sker ikke har tenkt på å takke Gud fordi dere fikk lære å lese som barn, i den alder det faller lett å lære?

A, det er vel en selvsagt ting det at vi skal kunne lese?

Ja, hos oss er det så selvsagt at kanskje også mange troende menne- sker ikek har tenkt på å takke Gud for det. Men når vi kommer ut til hedningeland, får vi se noe annet. Får se folket som «sitter i mørke og dødsskygge» uten evangeliet, det som kan løfte dem opp.

Men tilbake til hedningehjemmet, der vi sitter og spør og svarer.

Vi to spør også:

— «Hvilken gud tilber dere her i hjemmet?» Det er gamlemor i hu- set som svarer, som regel da, men før hun får seg til å svare, setter hun i å le: «Vi har alle denne skikk, vi tilber kjøkkenguden.» Eller hun nevner navn på en annen avgud, el- ler hun synes hun riktig skal «til-

fredsstille» oss og sier: «Vi tilber himmelen og jorden.»

«Kan kjøkkenguden hjelpe når dere er i nød? Når avlingen delvis tørket bort siste sommer, fordi det regnet lite i flere måneder, kunne han gi dere regn?»

Ater ser de på hverandre og ler. Hm! — Disse «havmennesker», d. e. utlendinger, de kan spørre rart!

Vi fikk som regel te hos dem. Var vi inne i fattige hjem, og de ikke hadde te, så fikk vi kokt vann, ofte med litt brunt sukker i!

Så snart vi hadde tatt en munnfull av teen, kom alltid en av dem, helst en ung svigerdatter i huset, og holdt på igjen, så det fløt over.

Stundom satte de tekannen bort til meg — jeg skulle altså drikke av tuten! De brukte svært meget det i min første tid derute. Men seinere — når mange av disse kvinner gjengjeldte besøket med å komme inn til oss på misjonsstasjonen, så de at vi brukte kopper å drikke av og ikke kannetuten. Eksemplet smitter også på kineserne.

Mens vi satt slik og spurte og svarte og fikk putte inn imellom noen sanhetsskorn om frelsens veg, satt mange av kineserkvinnene og syde skosåler.

Å ja, de skosålene! For en tid det tar å gjøre i stand materiale, og sy sko, med håndsydde såler, til en stor familie, ofte på 10—20 medlemmer, ja opp til 30 også.

Kanskje jeg seinere får en anledning til å fortelle dere hvordan «materiale» til sålene lages, og hvordan stikningen foregår.

Det er ikke tale om å få stillhet og ro når vi sitter slik i deres hjem og forsøker å fortelle dem om Gud. Det kan en heller ikke vente. Gjennom årtusener har de som folk levd i åndelig mørke, og har ikke engang hørt fortalt hvordan det er på et kristelig møte. Derfor er det best både for misjonærene selv og det budskap de bringer, om en kan ta den ting med ro.

Det er meget alminnelig både for rike og fattige å holde høns — også i byene. Og da hedningene er utspekulerte til å stjele, så tør ikke husmoren la hønene verpe ute, f. eks. i et lite uthus, om det finnes et slikt. Egget ville være borte før hun fikk sukk for seg!

Nei, under bordet i «dagligstua» lages et rede — eller også i soveværelset, om de har 2 rom. Mange har

bare ett. Nå kunne det hende at høna kom inn og la seg på redet under bordet, mens min medarbeider eller jeg talte. Jeg syntes endog jeg hadde fått en 2—3 i flokken «riktig med» nå, jeg talte om vår udødelige sjel, om veien til himmelen.

Men høna kan ikke fornekte sin natur, når den har lagt egget begynner den å kakle noe rent forskrekkelig, der ved benene mine. Bedre blir det ikke når noen av tilhørerne forsøker å jage den ut på kjøkkenet. Da arbeider høna opp en støvsky fra jordgolvet så en føler en kan ikke puste lenger.

Og grisen tok seg også gjerne en «runde» inn i stua mens vi satt der og talte — hvis familien var så velstående at de hadde gris. —

Men tross alt dette, og mer til, som f. eks. småbarn som også skulle ha sitt stell, ofte mens vi var der — så husker jeg at mangen gang vi gikk hjem igjen etter en runde ute i hedningehjemmene var jeg glad og takket Gud fordi han aktet meg verdig til å gå med evangeliet til disse, som «satt i mørke og dødsskygge».

No så jeg hedenskapen med egne øyne. Å hvor det var trist! Hva fikk jeg vel ikke å takke for, at jeg var født og fikk vokse opp i et land som Norge. At jeg fikk gå på skolen som barn, og lære å lese og skrive. At jeg fikk god kristendoms-kunnskap fra de første barneår og utover. Denne rikdom som jeg så lite hadde forstått å sette pris på, og takke for — for det var så selvfølgelig i Norge!

Jo, no begynte jeg å takke Gud for dette, og litt etter hvert ante jeg hvor rik jeg og mitt norske folk er, om vi bare ikke forakter rikdommen. For no så jeg folket — hjemmene — som manglet denne rikdom.

«De satt i mørke og dødsskygge, bundet i elendighet og jern.» Salme 107, 10.

Sofie Istad
i «Utsyn».

Du kan ikke sysle nok med Jesu person. Gjør det bare ikke etter dine tanker, men etter evangeliets ord. Da vil du mer og mer se gudmenneskets billede demre fram i din samvittighet, og førenn du vet det, vil du få en disippels øyne, så du fornemmer Herrens ord: «Salige er de øyne som ser det I ser!»

Biskop Heuch.

Vokter, hvor langt på natt?

Ved midnattstid skjedde anskrikket: Se, brudgommen kommer! Våk derfor, for I vet ikke dag eller time. (Matt. 25, 13). Når menneskesønnen kommer i sin herlighet og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone og alle folkeslag skal samles for hans åsyn. Takk og lov og pris! Løven av Juda har seiret. Verdig er Lammet som er slaktet. (Apb. 5, 12). Guds lille hjord er innenfor trygg innhegning. «Når I ser alt dette så løft eders hoder oppad; for forløsningen stunder til.»

«I verden skal I ha trengsel, men i meg skal I ha fred. Vær frimodig for jeg har overvunnet verden.»

Husk også: Det var bedre at det ble hengt en møllestein om hans hals og han var kastet i havets dyp enn å forarge en av dem som tror på Jesus.

Hvor godt at «Mariaplasse» er betalt med Jesu blod. Der møter du brudgommen som venter sin brud. Der gir han henne skatter som er gjemt på lønnlige steder. Les 1. Kor. 12, 12.

Ida Schøyen.

«Tenk, Gud deg ga de mange pund til lån og ei til eie!
Bygg eget hus på arvet grunn, du bor dog kun til leie.
Om du av gull fikk vuggen full og bor i lykkens have,
Gud fordrer sitt, hva er da ditt, hva har du ei som gave?»

Bibel.

Er det noen som har en ny eller pent brukt stor bibel (predikantbibel) tilsalg? Min er helt utslitt og jeg er ganske opprædd.

Svar bes sendt «Misjons-Røsten» Sarpsborg.

Et Herrens vitne.

Fra Drammen.

Vitner der ønsker å besøke De Frie Venner i Drammen bes henvende seg til br. Harald Ibsen, Herrens mansdorfsgt. 28, Broderhilsen

Johan Andersen, Hans Kalmo.
Alf Ormåns.